

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

MİRAS

THE FAMILY · 14

Miras genellikle sevinçli değil acılı bir olaya bağlıdır. Sanki hayat Dante'nin contrapasso yasasına uyuyormuş gibi: ödenen her bedel bir başka bedelle ödenir.

Ama miras aynı zamanda bir insanın son bilançosudur.

İçinde yalnızca evler, banka hesapları, arabalar, mücevherler ya da mülkler yoktur. İçinde kanaatler, ahlak kuralları, ilkeler, sadakatler, korkular, aşklar ve bir insanın hayatta yürümeyi seçtiği yol vardır.

İnsanların çoğu toplumun değerli saydığı şeyleri bırakır: bir ev, biraz birikim, bir aile yadigârı, bir anı.

Bazıları borç bırakır.

İtalyan hukuku, kendine özgü mantığıyla, borçlar varlıkları aştığında mirasçılarının belirli sınırlar içinde mirası reddetmesine izin verir. Bu, bazı insanların gitmeden önce her şeyi tükettiğinin ve cepleri boş ayrıldığıının neredeyse hukuki bir kabulüdür.

Ama ben avukat değilim.

Gösterecek hiçbir akademik unvanım yok. Bir zamanlar İtalyanca dersinden dört almış adamla hâlâ aynı adamım.

Bende olan deneyim. Ve deneyim bana, bazen onun hukuktan daha büyük, merhametin kendisinden daha talepkâr olduğunu öğretti.

Bana gerçek bir miras bırakan ilk kişi ablam Teresa oldu.

Pankreas kanseri onu daha altmış yaşındayken alıp götürdü.

Evli değildi. Kendine ait bir aile kurmamıştı. Kardeşlerim, annemle babam ve ben onun tek doğrudan mirasçılarıydık.

Topu topu bir yıl sonra annemle babam, yirmi gün arayla, onun ardından gitti.

Geride bıraktıkları, benimle benden sekiz yaş küçük iki kardeşim, Frega ikizleri arasında paylaşılan bir miras oldu.

Farklı eğitim.

Farklı hayatlar.

Farklı değerler.

Farklı beklentiler.

Sonra olanlar annemizle babamızın isteyeceği şey değildi.

İlk hamleyi güçlü olan yaptı. Biri bulabildiği her şeyi aldı. Öteki durup bir ailenin içinde asla var olmaması gereken gerçekliklerin belirişini izledi.

Mal varlığı, mülkler ve banka varlıkları arasında yaklaşık bir milyon euro değerinde.

Ama para bu hikâyenin en önemsiz kısmı.

Bana göre aile güveninin ve ahlakî sorumluluğun bütün sınırlarını aşan eylemler karşısında önümde tek bir yol kalmıştı: yargı sistemi aracılığıyla korunma aramak ve yalnızca bana değil çocuklarıma da ait olan hakları savunmak.

Bir ceza davası açıldı.

Bu olgu tek başına, kanıtların var olduğu ve kurumların bunları incelemeye değer bulduğu anlamına gelir.

Gerisi bana değil adalete ait.

Sabırla bekleyeceęim.

Hiçbir zaman intikam peşinde olmadım.

Bu savaşı hiçbir zaman para için vermedim.

Ve tam da bu yüzden, maddi tazminat isteyerek davaya katılan taraf olmaya hiçbir zaman niyetim olmadı.

Benim mücadelem zenginleşmekle ilgili değil.

Benim mücadelem Frega adını korumakla ilgili.

Ailemin adının mahkemelerde, suçlamaların, açgözlülüğün ve içeriden yıkımın arasında sürüklenmesini, doğru olduğuna inandığım şey için ayağa kalkmadan seyretmeyi reddediyorum.

O ad babama aitti.

Anneme.

Ablama.

Ve bir gün bizden sonra gelenlere ait olacak.

Para gelir ve gider.

Bir aile adı kalır.

Aldığım en değerli miras hiçbir zaman euroyla ölçülmedi. O adı onurla taşıma sorumluluğuydu.

Acı ise kalıyor.

Mülkün acısı değil.

Banka hesaplarının acısı değil.

Yokluęun acısı.

Sevdiğimiz ve artık burada olmayan insanların acısı.

Bazen annemle babamı ve ablamı, görüşümüzün ötesinde uzak bir balkonda yan yana durmuş, aşağıda açılan bu tuhaf insan tiyatrosunu izlerken hayal ediyorum.

Ve belki gülümsüyorlar.

Belki başlarını sallıyorlar.

Ve belki şöyle diyorlar:

“Frega savaşmaya devam ediyor. Hiç durmuyor. Tam da kimsenin onun olacağını beklemediği adam.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂